

Hoofdstuk 1

Het eerste dat Caro deed nadat de bus met een schok tot stilstand kwam, was de tijd checken op haar mobiel. Later zou ze zich herinneren hoe banaal dat was. De stop was zo plotseling dat ze keihard naar voren vloog en bijna met haar hoofd de stoel voor haar raakte. Er was duidelijk iets aan de hand. De buschauffeur had geen enkele reden om te stoppen. Ze waren nog maar net weg van het station en ze reden op de busbaan waar geen ander verkeer kwam. En in plaats van te kijken hoe het met de andere passagiers was of wat er precies was gebeurd, keek zij hoe laat het was. Geërgerd ook nog. Nee hè, wat nu weer. Ze was al laat. Een bus eerder was voor haar neus weggereden. Ze had de minuten die ze moest wachten ijsberend doorgebracht, terwijl ze berekende dat ze het nog nét zou kunnen halen. Als er niets geks gebeurde, zoals een onverwachte stop.

Pas daarna keek ze op en zag ze de man staan met een bivakmuts over zijn hoofd en dat rare ding in zijn rechterhand. Het was een pistool, wist ze later. Maar op dat moment weigerden haar hersens dat te registreren. Ze was niet in een of andere louche buurt in New York. Dit was Nederland, dit was Hoofddorp nota bene. Het sufste dorp van de Randstad, waar Luilak het hoogtepunt

was van het criminele jaar. Caro hoorde de vrouw die voor haar zat jammeren. En ondertussen boog zij haar hoofd weer om op dat kleine schermpje te staren. Ze moest iets doen natuurlijk. Dit was zo'n moment waarover haar vader het wel eens had: een moment waarop het verschil duidelijk werd tussen helden en laffe wezels. Maar ze kon haar blik niet losrukken van het apparaat in haar hand waarop ze de minuten zag wegtikken. Ze kwam nu echt te laat, er was geen redden meer aan. Godsgruwelijk te laat, zou Bas zeggen. Ze merkte dat ze moest glimlachen als ze aan hem dacht. Hij zou de pest in hebben als ze niet kwam opdagen bij de excursie. Hij kon ieder moment bellen om te vragen waar ze bleef. Ze was iemand, ze werd gemist. Misschien moest ze hem even bellen, hem laten weten dat het wat tegenzat vanochtend en dat het haar niet ging lukken op tijd bij het station in Haarlem te zijn.

Terwijl ze probeerde te bedenken wat ze tegen hem zou zeggen, voelde ze zich warm worden. Een onaangename hitte verspreidde zich vanaf haar buik naar boven, alsof het nu pas tot haar doordrong. Ze zag dat haar hand trilde. Dit was niet goed, dit was helemaal niet goed. Haar telefoon leek ineens een ding dat van een andere planeet kwam. Ze hield hem een eindje van zich af en keek er met verbazing naar. De cijfers op het scherm vertroebelden door de tranen in haar ogen.

Ze voelde een tikje op haar schouder. Een jongen van een jaar of twaalf hield haar een lege plastic zak voor. 'Hierin.' Zijn stem klonk schor.

Hij was te jong om hierbij te zijn, dacht ze. Een brugklasser nog, die nauwelijks boven de stoelen van de bus uitkwam. Ze wist opeens zeker dat ze hem eerder had gezien, bij haar op school, met een veel te grote rugzak op zijn rug en ketend met zijn vriendjes die net zo klein waren als hij. Ze wilde geruststellend naar hem glimlachen, dat het allemaal wel goed kwam. Maar het leek wel alsof ze alle controle over haar gezichtsspieren was kwijtgeraakt. Waarschijnlijk keek ze hem aan met een grijns die het midden hield tussen schrik en doodsangst.

'Je mobiele telefoon,' zei de jongen. 'Ik moet ze van hem innemen.' Het duurde even voor ze besepte dat hij iets van haar wilde. Ze keek naar het ding in haar hand en zag de digitale tijd. Als ze waren doorgereden had ze het misschien nog kunnen halen. 'Mijn mobiel? Je bedoelt...'

Hij hield haar de plastic tas weer voor, terwijl hij met een angstig gezicht omkeek naar de man die naast de chauffeur stond. 'Hamsterweken', las ze. Gek, waar je oog op viel als je onder druk stond. Met tegenzin liet ze...